

[Ninn-Hansen.]

interesse af høre justitsministeriets mening, men jeg må indrømme, at i denne sag synes jeg, det i langt højere grad har interesse at høre, hvilken afgørelse regeringen er nået til. Regeringen har, som man ved, en selvstændig adgang til at anlægge en rigsretssag. Også af den grund synes jeg, det er nødvendigt helt klart at få at vide, om det er regeringens standpunkt.

Vi har jo efterlyst dette standpunkt ved flere lejligheder. Jeg henviser til møderne i folketingets Grønlandsudvalg den 27. august, den 6. oktober, den 7. oktober og den 23. oktober, hvor forslagsstillerne har rettet en anmodning til regeringen, en anmodning, der også gik ud på at få at vide, hvilket endeligt standpunkt regeringen havde. Jeg går ud fra, at vi nu har fået dette med justitsministerens tilkendegivelse her i dag.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg ikke ønsker at deltage i den af den højtærede justitsminister rejste diskussion om en bedømmelse af bevisernes vægt og en juridisk bedømmelse af de enkelte straffelovsparagraffers omfang. Jeg ser ikke nogen grund til, at man nu på det nuværende grundlag foretager en bedømmelse af bevisernes vægt, når det dog har vist sig fra den ene dommerkonklusion til den næste, at bevisernes stilling kan ændre sig. Vi ønsker ikke fra vor side at lægge til grund det resultat, man er kommet til nu. Ved gennemlæsning af tillægsberetningen får man flere steder indtryk af, at nye beviser kan fremskaffes ved anvendelse af den sædvanlige retsplejemæssige fremgangsmåde, og med hensyn til spørgsmålet om den rent juridiske bedømmelse mener jeg ikke, det er folketingets opgave at foretage denne. Jeg tror heller ikke, det ville være rimeligt, om denne sag blev debatteret på en sådan måde, at den højtærede justitsminister kom til at stå som forsvarer for fhv. minister Kjærboel og vi andre som anklagere. Vi ønsker i hvert fald ikke at optræde som anklagere på den måde, at vi søger at procedere på de enkelte bestemmelser i straffeloven, således som den højtærede justitsminister gjorde.

Ved fremsættelsen af venstres og det konservative folkepartis forslag til beslutning den 28. oktober henviste jeg til det materiale, der er fremskaffet gennem undersøgelsesudvalgets virksomhed. Denne

henvisning gælder stadig, og jeg er nu yderligere i stand til, som den højtærede justitsminister også var det, at henvide til undersøgelsesudvalgets tillægsberetning. Hverken tillægsberetningen eller dommerudvalgets ny konklusion bevirker nogen ændringer i det fremsatte forslag til beslutning. Den undersøgelsesvirksomhed, der blev påbegyndt samme dag, som der her i tinget blev fremsat forslag til beslutning, har heller ikke medført nogen ændring i vor motivering for forslaget. Den eneste ændring skulle være denne, at det synes endnu mere påkrævet at fremme forslaget.

I dommerudvalgets konklusion hedder det nu, at de nye forklaringer afgiver et væsentligt indicium for, at minister Kjærboel mandag morgen den 11. marts er blevet gjort bekendt med i hvert fald hovedindholdet af erklæringen af 8. marts 1957 og har fundet dette utilfredsstillende. Dermed har dommerudvalget fjernet sig noget fra den uklarhed, der var resultatet af den første undersøgelse. Det er selvfølgelig kun tilfredsstillende, at uklarheden er blevet mindre.

Allerede under mødet i Grønlandsudvalget den 27. august fremsatte forslagsstillerne anmodning om iværksættelse af nye undersøgelser med det formål at få fjernet uklarhederne, men den højtærede minister for Grønland henholdt sig på dette tidspunkt til dommerudvalgets beretning og til rigsadvokatens standpunkt, at der ikke skulle foretages nye undersøgelser. Under senere drøftelser i folketingets Grønlandsudvalg har ministeren heller ikke ønsket at efterkomme vore ønsker om fornyede undersøgelser. Selv om disse nye undersøgelser nu er foretaget, har alle ulkarheder dog ikke kunnet fjernes. Også efter afgivelsen af dommerudvalgets tillægsberetning er der fortsat tvivl om skyldspørgsmålet, og det er derfor ikke muligt for folketinget at træffe nogen afgørelse, der placerer ansvaret for de handlinger, det har påhvilet dommerudvalget at undersøge. Det er heller ikke folketingets opgave. Folketinget har hverken ret eller pligt til at afsige nogen dom. Det er alene folketingets opgave at træffe bestemmelse om, hvorvidt en forseelse har været af en så alvorlig karakter, at det må anses for nødvendigt at opnå en retslig afgørelse.